

In deze reeks artikels willen we ons "Gebedsmanifest" onderdeel per onderdeel dieper uitwerken.

GEBEDSMANIFEST (1): elke christen een gebedsstrijder!

Bidden bestaat in vele vormen, stijlen, graden en niveaus. Er is vaak het gewone vraaggebed, waarin we onze wensen en noden bij God *noemen*. Maar soms is deze nood zo hoog of zo urgent dat we het *uitroépen* tot God. De weduwe in Lukas 18:1-8 is een mooi voorbeeld hiervan: zij drong aan bij de onrechtvaardige rechter, viel hem lastig, "stalkte" hem, totdat hij het zo benauwd kreeg dat hij haar

haar recht gaf. En Jezus prijst die volhardende houding van mensen die "*dag en nacht tot God roepen*". Dit stoutmoedige, niet-aflatende smeken is een intensere vorm van gebed. De oude vrouw was militant en vastbesloten door te gaan tot ze haar ding kreeg.

Hoe sterk is deze "pitbull"-mentaliteit bij ons aanwezig? Hoe vaak zijn we niet bescheiden, voorzichtig, "soft", vaag, twijfelend... en zijn daardoor waarschijnlijk al vele gebedsverhooringen en beloften misgelopen? We zijn als christenen niet altijd even "scherp" in onze gebeden. Als we eerlijk in onszelf kijken, moeten we erkennen dat we soms bidden met ongeloof in ons hart, ontmoedigd en futloos, of "omdat het moet". Dit gebeurt bij elk van ons wel eens, omdat we toch maar mensen zijn. God begrijpt dat ook, omdat Hij onze moeilijkheden en lasten ziet, en Hij laat ons in gebed ruimte om eens te klagen en te zuchten en onze

moedeloosheid te ventileren. Maar als we altijd zo bidden is dat toch beneden onze stand als kinderen van de Allerhoogste Koning: we zijn niet geroepen om te overléven, maar om te overwinnen.

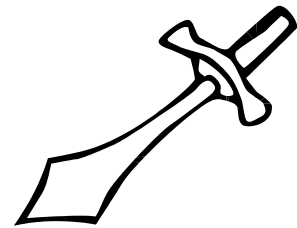
Sommige mensen hebben van nature een "**vechtersmentaliteit**": een moeder vecht voor haar kinderen, een manager voor zijn bedrijf, een slachtoffer voor zijn rechten, een gevangene voor zijn vrijheid, een stervende voor zijn leven... het is soms ongelooflijk welke offers en inspanningen mensen brengen voor een zaak die hen dierbaar is. En wat met Gods koninkrijk? Wie strijdt voor Gods zaak en zijn eer? Er is

een onzichtbare, maar reële oorlog gaande rond het doorbreken van Gods rijk. Het breekt baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar (Matt. 11:12), zowel kwade als goede.

Niet iedereen is geroepen om voor zijn land of regering op de bres te staan (zoals sommigen dat wél zijn), maar elke christen heeft een bepaald grondgebied

("erfdeel") toegewezen gekregen om te veroveren of te verdedigen. Voor elk van ons is dat op zijn minst ons eigen leven: onze gevoelens, gedachten, gewoonten, ambities of angsten; elk van ons heeft een strijd te voeren tegen zonden of vijanden om op Gods niveau te leven en al zijn beloften te verkrijgen. Voor de meesten van ons is dat ook ons gezin, onze partner en/of kinderen: zoals een moeder zou vechten voor haar kinderen wanneer ze in gevaar zijn, mag ze ook geestelijk vechten als ze door de duisternis worden aangevallen of dreigen geroofd te worden. Voor velen van ons is dit vervolgens onze bediening, onze roeping in Gods koninkrijk. Voor voorgangers is dit grondgebied hun gemeente, en God verwacht dat ze als goede herders voor élk schaap zullen vechten, of het nu volgzaam is of integendeel altijd wegloupt. Anderen zullen van God een last op hun hart krijgen voor hun straat, hun wijk, hun stad, hun land, hun continent... Of we nu een klein of een groot geestelijk gebied hebben, we kunnen er niet omheen dat we elk in een strijd gewikkeld zijn.

De vijand zal zijn onrechtmatig ingepalmde terrein niet goedschiks prijsgeven. Als een mens op financieel gebied bedrogen of beroofd wordt, gaat hij automatisch vechten voor zijn rechten; zou dat voor een christen niet des te meer moeten gelden op geestelijk gebied? En als we bereid zijn hard te knokken voor ónze rechten of onze eer, verwacht God dan niet dat we dat nog meer doen voor zijn rechten en zijn eer? Als onze schat in Gods koninkrijk zit (als we ons ermee vereenzelvigen), zal ook ons hart en onze passie daar zijn.

De Bijbel staat ons één soort haat toe, nog sterker, gebiedt ons één soort haat:

de **haat tegen het kwade** (Amos 5:15)! David had deze mentaliteit: *"Ik achtervolgde mijn vijand, haalde hem in en keerde niet terug voor ik hen had vernietigd; ik verpletterde hen, ze stonden niet meer op, dood lagen ze onder mijn voeten... Ik verpulverde hen tot stof in de wind, veegde hen weg als vuil van de straat"* (Psalm 18:38-39). Als wij in onze strijd tegen de zonde nog één hoekje overlaten, zal dat spoedig weer gaan woekeren en de overhand nemen. Zijn christenen dan geen mensen van vrede? Ja, maar vrede moet soms met harde hand verdedigd worden. Wanneer een generaal in een oorlog te soft

is, te passief, te traag, te lui, toegeeflijk of naïef, geeft hij terrein prijs aan de vijand. Wie van ons passief of laks is in het verdedigen van het goede, geeft vanzelf ruimte aan het kwade.

Jezus getuigde van een sterke (heilige, gezonde!) boosheid toen Hij de waarheid verdedigde tegen de Farizeeën (Matt. 23): Hij móést wel zulke felle woorden als "adderengebroid" gebruiken om een duidelijk "nee" te laten klinken tegen elke schijnheilige vroomheid. We kunnen pas boos worden om iets als we erom géven, als er in ons hart echte liefde en bewogenheid wonen.

Onze visie als Gebedsnetwerk is dat elke Vlaamse bidder zijn terrein zal kénnen, veroveren, verdedigen en vergroten; dat zelfs de "kleinste" christen een held mag worden en zijn beloofde land zal innemen om er ten volle in te wonen.

(Een uitgebreider artikel over "je geestelijk grondgebied veroveren" (11 blz.) kan je ook vinden op www.gebedsnetwerk.be, onder "downloads").